

เทศน์เช้า วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ จำไว้ มีแต่คนสมน้ำหน้า ไม่มีคนที่เห็นใจเราจริงหรอก ใครๆ ก็จะสมน้ำหน้า

สมน้ำหน้า มันเป็นเรื่องความคิดความเห็นของคน ถ้าเป็นความคิดของคน คนเราเกิดมาปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ ปรารถนาความสุขทั้งสิ้น แต่ความสุขของเราละ ความสุขของเราคือโยมมาบนศาลาแล้วได้อยู่ได้กินเสมอภาคกัน

ความเสมอภาคกัน การได้รับการเจือจานเท่าเสมอกัน นั่นคือความสุขของเรา ความสุขของคนอื่นเขาได้เสพได้สิ่งต่างๆ เขาจะมีความสุขเขา นั่นคือความสุขของเขา แล้วความสุขนั้นมันได้มาจากสิ่งใด ได้มาจากความเคยชินของตน ได้มาจากความพอใจของตน ได้มาจากเบื้องหลังจิตนิสัยของตน นี่ความสุขๆ ของคน เห็นไหม

แต่ในพระพุทธศาสนานะ เวลาสอนถึงความสุข สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี เอาหัวใจของเราให้มันสงบระงับขึ้นมา หัวใจของเราถ้ามีสติปัญญาขึ้นมาแล้วมันจะมีความสุขของมัน ถ้าความสุขของมันนะ เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาออกจากราชวังไป ไปทรมานตนอยู่ ๖ ปี เวลาผจญภัยก็ผจญภัยในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรัสรู้ขึ้นมาก็ตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นกษัตริย์อยู่ในราชวัง มันมีความทะนุถนอมมาขนาดไหนท่านก็เคยผ่านมา ออกประพาศปฏิบัติอยู่ ๖ ปี ได้ทุกข์ทรมานขนาดไหนท่านก็ได้ผ่านมา

เวลาท่านมาเสวยวิมุตติสุขๆ ในใจของท่านนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ไม่มีที่ไหนจะมีความสุขนอกจากหัวใจของเราเท่านั้น

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาพระพุทธศาสนานะ เวลาอบรมสั่งสอน ให้มีรัตนตรัย มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีรัตนตรัย แก้วสารพัดนึกให้สำหรับบุคคล

เด็กน้อยถ้ามันมีแก้วสารพัดนึก มันก็อยากได้ของเล่นของมัน มันอยากได้นมของมัน ผู้ใหญ่พอโตขึ้นมาก็อยากได้โทรศัพท์มือถือของมัน เวลาเราโตขึ้นมาเราก็อยากได้เงินได้ทองของเรา นี่ไง ความปรารถนาในรัตนตรัย ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็ไม่เหมือนกัน มันไม่เหมือนกันเพราะอะไร เพราะจริตนิสัยของคนมันไม่เหมือนกัน

ทีนี้เรามีรัตนตรัยเป็นที่พึ่งของเรา ถ้ามีรัตนตรัยเป็นที่พึ่งของเรา สิ่งนี้พระธรรม พระธรรม คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐเลิศเลิศ ประเสริฐเลิศเลิศเพราะอะไร มันเหนือโลก เหนือวิญญูะ พรหม เทวดา เวลาเขามีทุกข์เขาจะมาขอพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้าเลย

นี่ไง สิ่งที่ว่าสังฆธรรมนี้มันเหนือวิญญูะ เหนือตั้งแต่พรหมโลกลงมา สิ่งที่เป็นสังฆะ สังฆะ ความจริงอันนั้นไง ถ้าเป็นสังฆะความจริง สิ่งที่เป็นสังฆะความจริง กราบธรรมๆ สังฆธรรมอันนั้น ใจ

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามาศึกษาเล่าเรียนของเรา เรา มาวัดมาวาด้วยศรัทธาความเชื่อของเราไง ถ้าเราไม่มีศรัทธาความเชื่อของเรา เราอยากทำคุณงามความดีของเรา แล้วทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีที่ไหน

เราทำคุณงามความดีนะ เราออกไปนอกบ้านไปสนุกครึกครื้นเป็นความดีของเรา แต่ความจริงเราถึงพ่อแม่ ถึงพระอรหันต์ไว้ที่บ้าน เราถึงญาติของเราไว้ที่บ้าน

แต่ถ้าเราจะทำคุณงามความดี ความดีข้างนอกเราก็ทำ ในบ้านของเรามันต้องอบอุ่นใจ เวลาอบอุ่นขึ้นมา เราไม่สามารถดูแลบ้านของเรา เพราะมันคุยกันยากไง ยิ่งคนใกล้ชิดยิ่งพูดกันไม่รู้เรื่อง ถ้าคนข้างนอกพูดกันมันพูดกันง่าย พูดกันง่าย พูดไปแล้วก็แล้วกันไป แต่คนใกล้ชิดพูดแล้วต้องทำตามนั้น พอพูดแล้วทำตามนั้น พ่อแม่กับลูกคุยกันไม่ค่อยรู้เรื่อง คำว่า “ไม่รู้เรื่องเลย”

มี มีลูกที่ดีขึ้นมา อภิชาติบุตร คุยกับพ่อแม่เข้าใจได้ง่าย แต่ถ้ามันมีเวรมีกรรมต่อกันพูดกันไม่รู้เรื่อง แล้วมืออยู่ประเด็นแน่นนอนเลย พ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่ไม่รัก

เพราะคำว่า “พ่อแม่ไม่รัก” พ่อแม่ไม่ใช่มีลูกคนเดียว พ่อแม่มีลูกหลายคน ถ้าพ่อแม่มีลูกหลายคน การแสดงออกของพ่อแม่ไม่เท่ากัน เวลาการแสดงออกของพ่อแม่ไม่เท่ากัน ใจคนที่ได้รับการแสดงออกที่น้อยกว่ามันจะเก็บสะสมไว้ในใจ มันเป็นประเด็นใจ

แต่ในมุมมองของพ่อแม่ใจ ใจที่พูดน้อยๆ เพราะมันฉลาด มันเอาตัวมันรอดได้ อันนั้นก็ไม่ต้องไปยุ่งกับมัน ใจที่พูดมากๆ เพราะว่ามันทึบ มันไม่เท่าทันสังคม ก็ต้องจ้ำจี้จ้ำไชมัน ไม่ได้คิดมุกกลับนะ

คิดมุกกลับแบบเด็กใจ เด็กว่าถ้ามันต้องเสมอภาคกัน พูดคำหนึ่งก็ต้องคำหนึ่งเสมอกัน ใจพูดให้คนใจคำหนึ่งมันไม่เข้าใจ ต้องสามคำสี่คำมันยังไม่เข้าใจเลย ใจคนฉลาดไม่ต้องพูดมันยังรู้เลย แล้วจะให้มันเท่ากันตรงไหนล่ะ นี่มันไม่เท่ากันใจ มันเลยเป็นปม

ความเสมอภาคใจ นี่ใจ ความสุขของเราคือความเสมอภาค คนมาวัดมาวาแล้วได้กินอาหาร ได้นั่งสงบระจิบเหมือนๆ กัน มีความเสมอภาคเหมือนกัน แต่หัวใจก็ไม่เท่ากัน หัวใจไม่เท่ากันนะ

เวลามาวัดมาวา เรามาอยู่ที่โพธารามใหม่ๆ เวลาโยมเขามานะ เฮ้ย! เอ็งบอกหลวงพ่อกุศลนี้ หลวงพ่อไม่เทศน์สักทีเลย เทศน์ๆ จบแล้วจะได้อะไร

ก็เทศน์อยู่นี่มันไม่รู้ใจ เพราะมันไม่เคย มันเคยนะ ไปวัดไปวาขึ้นมาต้องอาราธนาธรรม พออาราธนาธรรมต้องขึ้นนะโม ต้องถือโบลานมันถึงเป็นการเทศน์ใจ เวลาเทศน์ก็อ่านหนังสือให้ฟังใจ แล้วสาธุ ได้อนุญะอะมาก แต่เวลาแสดงธรรมๆ มันไม่รู้ เพราะแสดงธรรมๆ ในหัวใจของตนใจ

ที่ว่าไม่เสมอภาค ไม่เสมอภาคตรงนี้ใจ ถ้ามันไม่เสมอภาคตรงนี้ สิ่งที่เราทำให้มันเสมอภาคเป็นกฎเป็นกติกา กฎหมายบังคับใช้เสมอภาค แต่คนมันก็ไม่เสมอภาค กำปั้นใหญ่ กำปั้นเล็ก ประชาธิปไตยเสียเดียว

มึงไปดูสิ มันไม่ให้ยก ยกมันไล่ออกเลย ประชาธิปไตยมีหนึ่งเสียงเท่ากันๆ ใครกำปั้นใหญ่ กำปั้นใหญ่มันคุมหมดเลย ๑๐ เสียง ๒๐ เสียงมันคุมอยู่ในมือมันนะ ห้ามยก ไม่กล้าเลย ประชาธิปไตยไง

ธรรมาธิปไตย สิ่งใดในโลกนี้ เราเกิดมากับโลก เราไม่ปฏิเสธเขาหรอก คนที่ปฏิเสธโลก เขาเรียกว่าคนขวางโลก

เวลาหลวงตาท่านสอนนะ อย่าให้เป็นหมาคาบป้องข้าวหลาม เวลามันคาบป้องข้าวหลาม มันคาบป้องข้าวหลามแล้ววิ่งไป มันขวางโลกไป มันขวางโลกมันสร้างแต่ความเดือดร้อน

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอน ท่านสอนถึงว่าภายนอกภายใน ภายนอกดูสิ เวลาอบรมสั่งสอนลูกของเรา สังคมมันน่ากลัวนะ สังคมมันน่ากลัวนะ ต้องให้มีสติปัญญานะ ถ้าในบ้านของเรา ในบ้านของเราเป็นสายเลือดเป็นพี่น้องกันต้องไว้วางใจกัน

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเรามีสติปัญญา เราใคร่ครวญด้วยสติปัญญาของเรา แต่เราไม่ขวางโลก เราไม่ใช่ไปเที่ยวตำหนิตินว่าคนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดี

ดีไม่ดีมันก็อยู่ที่สติปัญญาของเขา ดีไม่ดีขึ้นมามันก็อยู่กับวาสนาของเขา วาสนาของเขาต่ำต้อยนะ วาสนาเขาต่ำต้อยเขาทำอะไรเขาว่าเป็นคุณงามความดีของเขา เขาไม่เคยทำอะไรเลย พอเขาทำอะไรให้เล็กน้อย โอ้โฮ! เขาโฆษณาไปห้าบ้านสิบบ้าน ไอ้คนที่ทำจนเคยชินแล้วทำมากมายมหาศาล เขาบอกเรื่องนี้ของเล็กน้อยมาก

คนที่จิตใจมันหนา เห็นไหม ดูสิ เวลาหลวงตาท่านพูดเราฟังใจ ท่านบอกเลยนะ โครงการช่วยชาติฯ มันไปทำให้ลูกศิษย์ท่านบอบช้ำ ลูกศิษย์ที่บอบช้ำคือลูกศิษย์ที่เคารพครูบาอาจารย์ของท่าน เวลาเคารพครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านชวนชวาย มีเท่าไรก็ทุ่มเทให้กับครูบาอาจารย์ของตน ครูบาอาจารย์ของตนก็เอาไปกู้ชาติฯ ใจ แต่ท่านพูดว่า ไอ้คนที่ถวายเป็นแล้วทำให้รู้จักมีสติปัญญา เงินทองมันไม่ใช่สิ่งที่จะดักเอาที่ไหนก็ได้ เงินทองเป็นของหายาก แต่ที่พูดๆ อยู่นี้ก็พูดแต่ไอ้คนที่มันมีเป็นกองเท่าภูเขาแต่มันไม่ให้ ไอ้คนที่มียกกองเท่าภูเขา ไอ้คนที่อยู่ในสังคมมันอาศัยสังคมที่อยู่ มันไม่ได้คิดถึงสังคมเลยว่าสังคมมันเดือดร้อนอย่างไร เวลาสังคมที่

เดือดร้อนมันจะช่วยเหลือสังคมบ้างหรือไม่ มันไม่ให้เลย พุดถึงไอ้คนประเภทนั้น พุดถึงคนประเภทนั้น คนที่มันมีเป็นภูเขาเลากาแต่มันไม่ให้

แต่ไอ้พวกเราพวกที่มีศรัทธาความเชื่อ เราก็พยายามทุ่มเทให้ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านพุด เวลาท่านพุดขึ้นมาท่านพุดด้วยหัวใจของท่าน แต่คนจะฟังออก ฟังไม่ออกก็แล้วแต่ ไอ้เราฟังแล้วมันสะเทือนใจเพราะมันฟังออกใจ “เราทำลูกศิษย์เราให้บอบช้ำ ลูกศิษย์เราบอบช้ำก็เพราะเรา เพราะเรา”

แต่ไอ้ความบอบช้ำนั้นมันเป็นเรื่องของวัตถุ เป็นเรื่องการแสวงหา แต่เรื่องบุญกุศลละมันมีโอกาสที่ไหนที่เราจะได้ทำบุญกับพระอรหันต์ แล้วพระอรหันต์ก็เอาเงินนั้นไปเพื่อสาธารณประโยชน์ สาธารณประโยชน์เพื่ออะไร เพื่อให้มีแผ่นดินนี้อยู่อาศัย แผ่นดินนี้อยู่อาศัยใครจะทำคุณงามความดีมากน้อยขนาดไหนมันต้องทำบนแผ่นดินนี้ ถ้าทำบนแผ่นดินนี้ แล้วแผ่นดินนี้ทำให้มันเป็นไทยขึ้นมา มันไม่ได้บุญตรงไหน

เวลาเขาบอกนะ เศรษฐกิจที่มันพังพินาศก็พวกธุรกิจใหญ่ๆ ต้องให้พวกธุรกิจใหญ่ๆ มันมาจัดการพวกชาวไร่ชาวนาของเรา เราทำไร่นาของเรา เราไม่รู้สิรู้สาอะไรกับเขาเลย เรามีแต่โดนเอารัดเอาเปรียบ ทำไมเราต้องเอาหัวเอาสีบไปช่วยโครงการช่วยชาติฯ โครงการช่วยชาติฯ ท่านบอกว่าใครๆ ก็คิดแบบนี้ไง

ท่านบอกว่าถ้าคิดแบบนี้ละ คนจนน้ำ มึงไม่ช่วยมัน มันตายอยู่นั่นละ ขณะที่เศรษฐกิจมันเกิดวิกฤติ มันก็ต้องมีการช่วยเหลือกัน จะไปสาวหาว่าไอ้คนจนน้ำพ่อแม่มึงชื่ออะไร พ่อแม่มึงทำไมปล่อยให้ประมาทให้ลูกมาจนน้ำ ถ้าลูกมันจนน้ำ พ่อแม่ให้มันมาช่วย มันตายไปแล้ว

นี่ไง เวลาคนถ้ามีสติปัญญา ประชาชนคิดได้ เราคิดได้ นึกหรือว่าหลวงตาคิดไม่ได้ ทุกคนคิดได้ทั้งนั้นละ แต่เวลาคิดแล้วอะไรมันเป็นประโยชน์ อะไรมันไม่เป็นประโยชน์ อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้

ไอ้คิดอย่างพวกเราคิดแบบทำไม่ได้ไง ก็ต้องรอให้ไอ้พวกเศรษฐี ไอ้พวกนักธุรกิจใหญ่ๆ ที่มันไปกู้จากเมืองนอกมาเยอะๆ ไอ้พวกที่ทำลายชาติให้มันมากู้ชาติ มันกู้ใหม่

เราคิดแต่เรื่องที่มีมันเป็นไปไม่ได้ แต่หลวงตาท่านคิดสิ่งที่เป็นไปได้ แล้วทำได้ ทำด้วยอำนาจวาสนาบารมีของท่าน แล้วทำได้จริงๆ ทำได้จนปัจจุบันนี้ให้เรามาลอยหน้าลอยตากัน ยิ้มแย้มผ่องใสกันอยู่นี้ ใครเป็นคนทำ แล้วคนทำท่านก็ไปแล้ว เพราะครูบาอาจารย์เราท่านทำประโยชน์เพื่อประโยชน์

สิ่งที่เป็นธรรมๆ คนเราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ แล้วความสุขของใคร ความสุขของพระอรหันต์มันมีที่ไหน มันมีในใจของพระอรหันต์ วิมุตติสุข วิมุตติสุขในใจของพระอรหันต์นะ มันจบแล้ว มันไม่ไปข้างหน้าและไม่ไปข้างหลัง มันไม่ไขว่ไขว่ใดๆ ทั้งสิ้น ความสุขในใจท่านมันมหาศาล มันครบสมบูรณ์แบบอยู่แล้ว ที่ทำสิ่งใดแล้วไม่ต้องการอะไรเลย ไม่ต้องการอะไรเลย แต่สงเคราะห์โลก สงเคราะห์ให้พวกเราทุกๆ นี่

เวลาหลวงปู่มันท่านพูดไป หลวงตาท่านเอาน้ำมะพร้าวอ่อนไปให้ท่านฉันเพราะท่านป่วยไข้

ฉันไม่ได้

ทำไมล่ะ

ก็ให้พวกตาดำๆ ใจ

นี่สงเคราะห์ ที่ทำนี้ทำเพราะสงเคราะห์ เพราะอะไร ให้พวกตาดำๆ ก็เลสเต็มในหัวใจของมัน เวลาที่เลสเต็มหัวใจของมัน ก็เลสมันเกิดทิฐิมานะ มันไม่ฟังใครทั้งสิ้น ในโลกนี้ไม่มีใครเก่งกว่ากู ไม่มีใครแน่นกว่ากู ไม่มีใครใหญ่กว่ากู ไม่มีใครปัญญาเลิศกว่ากู ไม่ฟังใครทั้งสิ้น นี่ให้พวกตาดำๆ ก็เลสเต็มหัวมัน มันบอกมันยอดเยียมกระเทียมดอง

แต่หลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์ แล้วเวลาครูบาอาจารย์จะอุปัฏฐากท่าน ท่านบอกว่าฉันไม่ได้หรอก ฉันไม่ได้เพราะอะไร ให้พวกตาดำๆ มันมองอยู่

ถ้ามันมองอยู่นะ สิ่งที่น่าไว้วางใจ กว่ามันจะไว้วางใจได้ มันจะมาประพฤติปฏิบัติ มันจะชวนชวายเป็นของมัน มันต้องอาศัยศรัทธาความเชื่อความมั่นคงของมัน ไปเอนน้ำใจของคนนะ ท่านทำเพื่อสังคม ทำเพื่อให้พวกตาดำๆ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาหลวงตาท่านทำโครงการช่วยชาติฯ ท่านทำเพื่อใคร จะโดนเสียดสี
อย่างไร โดนโจมตีขนาดไหน ธรรมดานะ โทษนะ พระอรหันต์ไม่รู้หรือ พระอรหันต์ไม่รู้ว่าออกมา
ทำแล้วมันจะมีอะไรเสียดสีหรือ รู้ทั้งนั้นนะ แต่เพราะไอ้พวกตาต้าๆ ใจ ใจของสัตว์โลกใจ ทำ
เพื่อโลกใจ

ไร้สาระ ผลตอบสนอง สิ่งตอบสนองในสามโลกธาตุนี้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ ๖๑ องค์ ภิกษุทั้งหลาย เธอกับเรา
พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ พ้นจากบ่วงที่เป็นโลก ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณที่โลกนี้เขา
ปรารถนาที่สามโลกธาตุที่เขาแสวงหากันนะ ไร้สาระ บ่วงที่เป็นทิพย์ที่เวียนว่ายตายเกิดใน
วัฏฏะก็ไร้สาระ

ถ้ามีสาระอยู่ เป็นพระอรหันต์ไม่ได้ ถ้ายังมีสาระอยู่นะ ยังเก็บเกี่ยวเกาะเกี่ยวกับสาม
โลกธาตุ เกาะเกี่ยวกับผลประโยชน์ในโลก ไร้สาระ

พระอรหันต์พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ พ้นหมด

เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ อย่าไปซ้อนทางกัน โลกเขาเร้าร้อนนั้ โลกเขา
เร้าร้อนนั้

โลกอยู่ที่ไหน โลกอยู่ในโลกนี้หรือ ไม่ใช่

โลก โลกทัศน์ วิสัยทัศน์ โลกนะ โลกมันอยู่กลางหัวใจนี้ ทุกคนจะยึดครองโลก ทุกคนจะ
ปกครองโลก เห็นไหม โลกนี้เร้าร้อนนั้ หัวใจประชาชนเดือดร้อนนั้ หัวใจของสัตว์โลก
เดือดร้อนนั้ หัวใจของเทวดา อินทร์ พรหมเดือดร้อนนั้ เทวดา อินทร์ พรหมหมดอายุขัยต้อง
มาเกิด คร่ำครวญร้องไห้ โลกนี้เร้าร้อนนั้ โลกอยู่ที่ไหน โลกอยู่ดาวอังคารใจ ดวงอาทิตย์ใจ โลก
เราใจ ใจนี้มันภพ สสารที่ให้เกิด จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนะ นี่พูดถึงว่าถ้าฟังธรรมๆ ใจ

ความสุข ความสุขมันคือกฎกติกาที่เป็นสัจธรรม สิ่งใดที่เป็นธรรมๆ เป็นความสุขของเรา
เราต้องการความเสมอภาค เราต้องการความเห็นน้ำใจต่อกัน ใจนี้มันเป็นเรื่องปลายเหตุ เริ่มต้น
มันอยู่ที่เจตนา อยู่ที่ความรู้สึกนึกคิดของคน

คนที่มีความรู้สึกนึกคิดมากน้อยแค่ไหน เราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ทั้งสิ้น เวลาปากกัดตีนถีบ เราทำหน้าที่การงานของเรา เราก็ทำเพื่อเราไง เราทำเพื่อเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย คุณี ทางเศรษฐศาสตร์เขาต้องเอาความมั่นคงของการคลัง ความมั่นคงของค่าเงิน ความมั่นคงใช้ไหม เราก็เอาความมั่นคงของชีวิตไง ทุกคนต้องการความมั่นคงของชีวิต ทุกคนต้องมีเงินออมเพื่อไว้ดำรงชีพไง

แต่เวลามันโดนเขาหลอกไง คุณี ข้าราชการเกษียณ เกลี้ยงเลย ทุกบัญชีโอนให้เขาหมดเลย ข้าราชการเกษียณ แล้วเวลามันจะหลอก มันจะไปหลอกคนแก่คนเฒ่าที่อยู่บ้านคนเดียววนะนี่ไง เพื่อความมั่นคงของชีวิตไง แต่เวลาเผอเรอ ไม่เท่าทันคน สิ่งทีออมไว้สะสมไว้หมดเลย แต่เราก็ต้องมีชีวิตต่อไป

ถ้าเรามีสติปัญญา มีสติปัญญาของเรา อย่าเชื่อใครง่าย ๆ

ศรัทธาความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อ ศรัทธาของเรา ศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วโอ้ ๑๘ มงกุฎมันก็เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไปแอบอ้าง ไปแอบอ้างว่านี่ พระพุทธศาสนาๆ แล้วเราเปื้อน่ายมาก พุทธพจน์ๆ โลกจะแตก โลกจะนั่น อ้างแต่พระพุทธเจ้าไปไกลเงินกัน อ้างแต่พระพุทธเจ้าไปหลอกลวงกัน เอาพระพุทธเจ้ามาอ้าง แล้วก็ไปคว่ำเอาดวงใจของสัตว์

เวลาเราต่อต้านพวกนี้ โยมเขาถาม หลวงพ่อทำไปทำไม

ทำให้พวกเข้างใจของเอ็งไว้อยู่กลางอก อย่าให้เขาควักไป อย่าให้เขาควักไป คืออย่าให้ไปเชื่อใคร ไปเชื่อใครก็เท่ากับเอาหัวใจเราไปฝากไว้กับคนอื่น เอาหัวใจไว้กลางอกนั่นแหละ แล้วเราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ทุกบ้านมีพระพุทธรูป ทุกบ้านมีห้องพระ เรากราบเราไหว้ของเรา แล้วเราทำหน้าที่การงานของเราด้วยความจริงจังของเรา ด้วยสติปัญญาของเรา อย่าประมาทเลินเล่อ ทำสิ่งใดด้วยสติด้วยปัญญา แล้วใคร่ครวญของเรา แล้วถ้ามันเป็นธรรมๆ มันได้มาข้อเท็จจริง นี่ธรรมาภิบาลได้มาโดยธรรม

แล้วคนที่มียุญศุสนะ เขาทำโดยธรรมๆ แล้วเขาร่ำรวยมหาศาลเศรษฐีภูมิพี นั้นเพราะเขามีบุญกุศลของเขา คนเราจะร่ำรวย คนเราจะมีที่อยู่กินมันด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เราเป็นคนแสวงหานั้น เราเป็นคนทำนั้น เราทำมาเพื่อเราไง นี่ประสบความสำเร็จทางโลก ประสบความสุขในชีวิตไง แล้วเวลาจะประพฤติปฏิบัติมันยิ่งใหญ่นัก

ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นสมาธิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วดูหัวใจพระอรหันต์ธรรมดาดี พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ คำว่า “พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์” มันมาเกาะเกี่ยวกับคุณธรรมอันนั้นไม่ได้ ไม่ได้หรอก ธรรมเหนือโลก เหนือวิภวภูฏะ เหนือสังสารใดๆทั้งสิ้น แล้วเราพยายามจะชวนชวาย แล้วมันไม่ได้อยู่ที่ไหนหรอก

เวลาหลงตาไปหาหลวงปู่มัน “มหา มหาจะมahanippan ไช้ไหม นิพพานไม่ได้อยู่ที่ภูเขาเลากาที่ใดทั้งสิ้น ไม่อยู่บนอวกาศ ไม่อยู่ใดๆ ทั้งสิ้น มันอยู่ในใจของคน มันอยู่ในใจของเรานี่”

แล้วเราก็มีความรู้สึกนึกคิด พระพุทธศาสนาสอน สอนถึงหัวใจของเราไง พุทธะ พุทธะ คือธาตุรู้ คือธรรมชาติที่รู้ แล้วธรรมชาติที่รู้มันโดนกลบไว้ด้วยความรู้สึกนึกคิดของเรา โดนกลบไว้ด้วยจิตนิสัยของเรา แล้วเราก็ไปเชื่อคนนอก ออมไว้ทั้งชีวิตเลย เขามาหลอกทีเดียวโอนให้หมดเลย นำสงสาร

มันเป็นกรรมของสัตว์โลก แล้วกฎหมายต้องบังคับใช้ให้เข้มข้น ให้อพวกหลอกลวงให้มันได้หมดเดียว อย่าให้มันทำซ้ำ แต่ไปดูสิ จบมาแล้ว เคยทำมาแล้ว ๕๐-๖๐ ปีทั้งนั้นนะ เพราะนิสัยเป็นอย่างนั้น ให้อพวกกะล่อนปลิ้นปล้อนมันทำจนเป็นจิตนิสัย แล้วมันหากินด้วยประเภทย่างนั้นนะ มันก็ทำอย่างนั้นทั้งชีวิตของมัน แล้วก็เที่ยวไปทำความผิดพลาด ไปทำความเจ็บซ้ำให้กับคนชื้อ คนชื้อ คนออมเงิน คนเก็บสะสมประหยัคมัธยัสฐมา คนดีๆ ทั้งนั้นนะ ให้อ ๑๘ มงกุฏมันไปหลอก

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วหรือ

เราบอกทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วไง ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เราทำคุณงามความดีของเรามาตลอด เราก็สะสมของเรามานี้ไง แต่ต้องศรัทธาเจ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรีนิพพาน

ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขาร สังขารทั้งร่างกายและความคิดโดยความไม่
ประมาทเถิด

เราอุตสาห์อดอมประหยัดมัธยัสถ์ เป็นคนดีสะสมมาเต็มที แล้วเราก็ประมาทเดินเล่น
กับไฉ่มารยาสาไถยที่เขามากะล่อนปลิ้นปล้อน ยกย่องหน่อยเดียว เหลิง เชื้อเขา ไปตามเขา
เพราะความประมาทของเรา

แล้วบอกว่าทำดีต้องได้ดี ทำดีต้องได้ดี ถ้าทำดีแล้วสะสมไว้มองไม่เห็นใครมาโกงสิ

เราไม่ได้อยู่คนเดียวในโลก คนที่เขาจะมีจิตนิสัยอย่างนั้น คนที่มาจากมารมันเยอะ มา
จากกิเลสต้นหาความทะยานอยากมันเยอะ คนที่มาจากคุณธรรม มาจากหัวใจที่เป็นธรรม
หัวใจที่จะเสียสละ จะดูแลจะปกป้องมันมีน้อย แต่เราก็พยายามทำของเรา

ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง ฟังธรรมเพื่อหัวใจของเรา ฟังธรรมเพื่อความฉลาดของเรา อย่า
เชื่อใคร กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์ของตนพูด อย่าเชื่อ แต่ฟังแล้วไปวิเคราะห์หิวจัย แล้ว
พยายามฝึกฝนใจของเราให้เข้มแข็ง ให้เป็นอัตตสมบัติของเราเอง เอวัง